

— Вони майже не стоять на місці, — відповів Пітер, але на мить Венді вдалося побачити фантастичну істоту, яка присіла перепочити на годиннику із зозулею.

— Ой, вона чарівна! — вигукнула Венді, хоча обличчя Діньки все ще було спотворене гнівом.

— Дінько, — дружньо мовив Пітер, — ця леді каже, що бажає, щоб ти була її фесю.

Дінь-Дінь щось напришкувато відповіла на це.

— Що вона там каже, Пітере? — спитала Венді.

Він переказав:

— Вона не дуже-то ввічлива. Каже, що ти здоровезна бридка дівчинка і що вона вже моя фея.

Далі Пітер спробував умовити Діньку.

— Дінько, ти ж знаєш, що не можеш бути мою фесю, бо я джентльмен, а ти — леді.

— Ну ти й бовдур, — відповіла Дінька й одразу ж зникла у ванній кімнаті.

— Вона — звичайнісінька фея, — перепрошуючи, пояснив Пітер, — і звать її Дінь-Дінь, тому що вона ремонтує чайники та каструлі.

Зараз вони вже сиділи в кріслі, та Венді продовжила запитувати хлопчика:

— Якщо ти мешкаєш зараз не в Кенсінгтонських садах...

— Іноді мешкаю.

— Але де ти мешкаєш більшість часу?

— Із загубленими хлопчиками.

— А хто вони?

— Це діти, які випали зі своїх колясок, поки їхні няньки відверталися на щось інше. Якщо впродовж семи днів за ними

чисельність. Тоді їх на острові було шість, якщо Близнюків рахувати за двох. Тож уявімо, що ми причаїлися в заростях цукрової тростини та спостерігаємо, як вони крадуться один за одним, тримаючи напоготові свої кинджали.

Пітер заборонив хлопчикам мати такий же вигляд, як у нього, тож вони носять шкури впольованих власноруч ведмедів, через що стають такими круглими та пухнастими, що коли падають, то котяться по землі. З цієї причини вони не бояться впасти.

Першим ми бачимо Базіку. Він не те щоб боягуз, але дуже невдачливий в усьому тому шановному панстві. Йому найменше з усіх діставалося пригод, тому що все найцікавіше завжди відбувалося саме тоді, коли він кудись відходив. Ну, скажімо, усе спокійно, і він вирішує скористатися можливістю та йде зібрати тро-

хи дров для багаття, а коли повертається, то решта вже відмивас кров зі зброї. Таке невезіння легким смутком відбилося на обличчі Базіки, але характер у нього був м'який, тож він не озлився, а, навпаки, став сором'язливим. Бідолашний добрий Базіко, цього вечора на тебе чекає небезпека. Будь обережний, бо тобі підвернеться така пригода, вляпавшись у яку ти зазнаш чимало горя. Базіко, фея Динька, якій цього вечора кортить зробити шкоду, шукає того, хто цю шкоду заподіє, і вона вважає, що тебе обдурити легше за інших хлопчиків. Тож стережися феї Динь-Динь.

Якби тільки він нас чув! Але ж ми відсутні на острові, тому він, кусаючи нігті, йде повз.

Наступним йде веселий пустун Гостряк, за ним — Малюк, який вирізає з гілок свистульки та захоплено танцює під власні

Гак одночасно помітив радість в очах дітлахів і страх в очах піратів.
— Чекко, — якомога суворіше мовив він, — повернися та притягни мені це кукурікало.

Чекко, найхоробріший з усіх, зіщулює перед капітаном та мовив благально:

— Ні-ні.

Але Гак, дивлячись на свій пазур, закрадливо мовив:

— Чекко, я правильно почув: ти йдеш?

Чекко в розпачі сплеснув руками та пішов. Тепер пісень уже не співали. Усі слухали, затамувавши подих. І знову передсмертний крик, а потім — кукурікання.

Усі мовчали, і лише Малюк промовив:

— Три.

Гак жестом звелів своїм псам підійти.

— Ну що, чорт вас забирай, — грізно вигукнув він, — хто приведе мені того кукурікала?

— Хай спочатку Чекко вийде, — пробурчав Старкі, та решта здійняла галас.

— Старкі, я правильно почув: ти визвався йти? — таким же закрадливим голосом спитав Гак.

— Гролом присягаюся, ні! — вигукнув Старкі.

— А от мій гачок каже, що так, — мовив Гак, рушивши до нього. — Як гадаєш, Старкі, чи варто з ним сперечатися?

— Я краще на шибеницю піду, ніж туди, — уперто відповів Старкі, і знову команда його підтримала.

— Так це бунт? — як ніколи ласкаво запитав Гак. — І Старкі в нас заводій!

— Помилуйте, капітане! — тепер уже здригаючись від страху, заставчав Старкі.

